

Lieve lezer,

We kennen het allemaal. Dat zachte, vertrouwde stemmetje diep binnen in ons. Het is de stem die je moed inspreekt wanneer de wereld even te zwaar voelt. De stem die je een duwtje in de rug geeft, die met een glimlach zegt '*wat zie je er goed uit vandaag*' als je vluchtig in de spiegel kijkt. We vertrouwen erop, we steunen erop en we bouwen er ons leven op.

Maar datzelfde fluisterende stemmetje heeft een keerzijde.

Want met precies dezelfde zachtheid kan het twijfel zaaien. Het draait zich in een fractie van een seconde om en vraagt: *Zie ik er wel écht goed uit? Vinden mensen me wel leuk? Houdt hij nog wel van me, of kijkt hij liever naar een ander?* Wat je zojuist nog ophemelde, kan je het volgende moment meedogenloos de grond in boren. Het voedt de jaloezie, voedt de angst en laat je verdwalen in je eigen hoofd.

Het roept een vraag op waar we vroeger of later allemaal voor komen te staan: *Wil je nog wel luisteren naar een stem die je zo gemakkelijk van je eigen kracht berooft?*

In *Vurig hart* gaat Elizabeth precies die strijd aan. Het is een verhaal over de moed die nodig is om de ruis van je eigen twijfels te trotseren, en de zoektocht naar een waarheid die dieper ligt dan de gedachten die ons proberen te breken.

Ik hoop dat dit boek je niet alleen meesleept, maar je ook herinnert aan je eigen innerlijke kompas.

Veel leesplezier,

Elena Rose

De waarde van een hart

Vurig hart

Hoofdstuk 1

Elizabeth zat diep weggezakt in de zetel, terwijl de kop van Grace zwaar en vertrouwd op haar schoot rustte. Het was vredig stil in huis tot plots in de verte de kerkklokken begonnen te luiden. De Border Collie spitste haar oren bij elke slag en keek Elizabeth met haar donkere, vragende ogen aan, alsof ze om een verklaring zocht.

Elizabeth streelde de zachte vacht van de hond met een frons op haar gezicht. De klokken klonken niet als een waarschuwing maar ze hadden ook niet de sombere toon van een begrafenis. Het was chaotisch en vreugdevol. Nu de stad volledig in de ban was van de Spaanse griep, voelde ze zich een beetje verloren. Ze wist niet wat er aan de hand was.

Sinds september hield de stad haar adem in. Wat begon als een verre dreiging, was uitgegroeid tot een verstikkende realiteit die iedereen achter gesloten deuren dwong. De Spaanse griep was geen gewone verkoudheid; het was een onzichtbare vijand die met een angstaanjagende snelheid om zich heen greep.

Elizabeth dacht terug aan de laatste keer dat ze buiten was geweest. De aanblik was surrealistisch. De anders zo levendige straten van Los Angeles lagen er nu verlaten bij. De weinige mensen die zich nog buiten waagden, bewogen zich voort als schimmen, hun gezichten verborgen achter witte, gazen mondmaskers. Het was een vreemd gezicht: een wereld zonder glimlachen, waar de ogen van vreemden alleen maar wantrouwen en angst uitstraalden.

De lokale scholen, waar Elizabeth normaal gesproken met passie voor één van de klassen stond, waren onherkenbaar veranderd. De bankjes waren naar buiten gesleept om plaats te maken voor eindeloze rijen veldbedden. Omdat de ziekenhuizen de enorme stroom patiënten niet meer konden bolwerken, waren deze klaslokalen getransformeerd tot geïmproviseerde hospitalen. De geur van krijt en oude boeken was vervangen door die van ontsmettingsmiddel.

Voor Elizabeth betekende de quarantaine een abrupt einde aan haar werk. Ze miste de interactie met de kinderen, hun gelach en hun

nieuwsgierigheid. Nu werden haar dagen gevuld met de monotone ritmes van het huishouden. Anna, hun trouwe dienstmeid, mocht niet meer komen werken om het besmettingsgevaar te beperken. Plotseling rustten de zorg voor het huis, de was en het koken volledig op Elizabeths schouders. Ze vulde de overgebleven uren met boeken, zoekend naar een ontsnapping uit de vier muren die langzaam op haar af leken te komen.

Zelfs het hart van de dromenfabriek was tot stilstand gekomen. Hollywood, normaal een mierenhoop van glimmende auto's, opdringerige straatverkopers en mensen die hoopten op een doorbraak, lag er compleet verlaten bij. De grote filmsets waren volledig afgesloten.

Gelukkig leek William voldoende werk te hebben om zich binnenshuis bezig te houden. Hij zat urenlang in zijn werkkamer, gebogen over stapels papier, terwijl hij scripts verfijnde en nieuwe verhalen uitwerkte. Voor hem was de isolatie een kans om zich zonder afleiding op zijn vak te storten.

Max daarentegen was de wanhoop nabij geweest. Toen het bevel kwam dat de filmindustrie moest worden stilgelegd, had hij bijna een hartaanval gekregen. Elizabeth kon het zich levendig voorstellen: Max die ijsbeerde door zijn kantoor, zwaaiend met zijn armen en roepend dat "de kunst niet kon wachten op een ziekte".

En nu... die klokken.

Elizabeth stond op uit de zetel, waarbij Grace zachtjes gromde omdat haar warme kussen verdween. Ze liep naar het raam en schoof de gordijnen een stukje opzij. De straat was nog steeds leeg, maar het geluid van de klokken werd luider en uitbundiger.

Toen de voordeur eindelijk openging, sprong Grace op en begon in wilde cirkels te kwispelen. William kwam binnen, zijn mondmasker keurig op zijn plaats, met een papieren zak vol boodschappen onder zijn arm en zijn stok in de andere hand.

Hij mankte nog steeds een beetje, een laatste aandenken aan de loopgraven, maar het was niet meer die zware, pijnlijke gang van vroeger in Londen. De Californische zon en de eindeloze therapie bij Nils hadden wonderen gedaan. Tegenwoordig was die stok meer een

pronkstuk; een accessoire om zijn loopje wat eleganter te maken, in plaats van een noodzakelijk hulpmiddel.

"Will? Wat is er aan de hand?"

Hij gaf niet meteen antwoord. Hij zette de boodschappen op de tafel en haalde een opgevouwen krant onder zijn arm vandaan. De inkt was nog vers. De kop schreeuwde in vette, zwarte letters:

WAPENSTILSTAND GETEKEND. DE OORLOG IS VOORBIJ.

Elizabeth voelde de adem uit haar longen verdwijnen. Ze liep naar hem toe. Hij kwam haar tegemoet en nam haar stevig in zijn armen.

"Het is voorbij, Lizzy," fluisterde hij. "Echt voorbij."

Ze ontkurkten een fles Champagne; de knal klonk als een klein, feestelijk schot. Met hun glas in de hand gingen ze aan het grote raam aan de straatkant staan.

Buiten lag Los Angeles er nog steeds verlaten bij. De palmbomen stonden roerloos boven de verlaten trottoirs. Een eenzame voorbijganger haastte zich over het straat, zijn gezicht verborgen achter een wit masker. Het was een vreemd contrast: de wereld had eindelijk vrede gevonden, maar hun eigen buurt hield zich schuil achter gesloten deuren, doodsbang voor een verkeerde ademteug.

"In Londen dansen ze nu waarschijnlijk op straat," zei Elizabeth zacht, terwijl ze haar voorhoofd tegen het koele glas liet rusten. "Trafalgar Square moet één grote mensenzee zijn. Geen maskers, geen angst... alleen maar het einde van de nachtmerrie."

William kwam achter haar staan en zette zijn glas op de vensterbank. Hij sloeg zijn armen om haar middel en trok haar stevig tegen zijn borst aan. Zijn warmte was een verademing vergeleken met de kille straat buiten.

"Laat hen maar dansen op die pleinen," mompelde hij. Zijn stem zakte naar die lage, warme toon waar haar hart altijd sneller van ging slaan. Hij draaide haar naar zich toe. Hij pakte het glas uit haar hand en zette het naast dat van hem.

"Ik weet een veel betere manier om dit nieuwe tijdperk te vieren," zei hij.

Hij pakte haar hand en trok haar mee richting de slaapkamer.

"Jij bent onverzadigbaar." giechelde Elizabeth zachtjes.

"Onverzadigbaar? Dat is een nogal zwaar woord voor een man die simpelweg zijn burgerplicht vervult om de vrede te vieren," antwoordde William met een ondeugende glinstering in zijn ogen. Hij struikelde bijna over de drempel van de slaapkamer, simpelweg omdat hij zijn blik niet van haar kon afhouden.

Elizabeth rolde met haar ogen, maar liet zich met een zachte plof op het grote bed vallen. "Je burgerplicht? Ik wist niet dat de Amerikaanse overheid dergelijke... fysieke inspanningen voorschreef bij een wapenstilstand. Volgens mij stond daar niets over in de krant."

"Het staat in de kleine lettertjes, Lizzy. Hele kleine lettertjes." zei hij, terwijl hij met een overdreven dramatisch gebaar zijn das losrukte en die ergens richting een stoel wierp. "Bovendien, nu de filmstudio's gesloten zijn, moet ik toch ergens mijn creatieve energie kwijt. Ik zie dit als een uiterst belangrijke repetitie voor een romantische scène. Alleen is de regisseur in dit geval nogal veeleisend."

Grace dreutelde de kamer binnen en keek met een schuin hoofd naar het schouwspel op het bed. Ze liet een korte, droge blaf horen, alsof ze wilde zeggen dat dit soort gedrag op klaarlichte dag echt niet paste bij mensen van hun stand.

"Zie je wel?" lachte Elizabeth, terwijl ze een ontsnapte haarlok uit haar gezicht blies. "Zelfs de hond vindt dat je je als een fatsoenlijke heer moet gedragen. Waar is die gereserveerde, stijve Britse officier gebleven die ik in Londen aan de haak heb geslagen?"

William kroop naast haar op het matras en steunde op zijn ellebogen. "Die is ergens in de Atlantische Oceaan overboord gesprongen, denk ik." Hij boog zich over haar heen en begon met een geconcentreerde frons aan de knoopjes van haar jurk te prutsen. "En als je nu even stopt met giechelen, kan ik me concentreren op deze knoopjes. Wie heeft deze kleding ooit ontworpen? Een slotenmaker met een slecht humeur?"

Elizabeth sloeg haar armen om zijn nek en trok hem dicht naar zich toe. "Misschien moeten we de rest van de middag gewoon doen alsof we in een moderne stomme film spelen. Minder praten, meer actie. En wat die onverzadigbaarheid betreft... ik heb tot nu toe nog geen enkele klacht ingediend, toch?"

Hoofdstuk 2

De bel boven de deur van de kleine boekenwinkel luidde schrill in de onnatuurlijke stilte van de straat. William stapte naar binnen en rook meteen de vertrouwde geur van oud papier en leer. De winkel was verlaten; de rijen met boekenkasten leken in de schaduw te wachten op betere tijden. Alleen achter de toonbank bewoog een figuur.

Walter keek op over de rand van zijn bril. Zijn ogen lichtten op toen hij de bezoeker herkende, ook al werd de helft van diens gezicht bedekt door een wit masker. "Ah, meneer De Vere, lang niet gezien. Hoe gaat het met je?"

William trok het masker omlaag zodra de deur achter hem in het slot viel en haalde diep adem. "Goed, al mag die quarantaine nu voor mijn part wel eens ophouden. Ik ben die vreselijke ziekte meer dan beu. Het voelt alsof de hele stad zijn adem inhoudt en vergeet te leven. We zouden het einde van de oorlog moeten vieren, in plaats van ons te verbergen achter gesloten deuren."

Walter knikte begrijpelijk terwijl hij een stofdoek over de toonbank haalde. "Tjah, we moeten er eventjes door hè? Volgens de dokters zou het ergste voorbij zijn. Maar goed. Boeken. Daarvoor ben je hier natuurlijk. Ik heb hier een aantal werken binnen gekregen waar jij van zal smullen, De Vere... Ik weet dat je niet voor de standaard romans komt."

De boekhandelaar boog zich voorover en reikte naar een plank die achter een gordijn verborgen was. Hij legde de eerste schat op het hout. "Kijk deze eens: Charles Darwin, *On the Origin of Species*. Nog steeds voer voor felle discussies in de kerken hier, maar voor een man met jouw interesses onmisbaar."

Hij legde er een tweede, dunner boekje naast. "En ik heb ook nog deze: Emma Goldman, *Anarchism and Other Essays*. Zeer gewaagd, zeker in deze tijden. De autoriteiten zien haar liever vandaag dan morgen achter de tralies."

Walter zweeg even en wierp een snelle blik op de lege winkel voordat hij een derde pakket tevoorschijn haalde, gewikkeld in een neutrale omslag. "En als je echt avontuurlijk bent... De *Kama Sutra*. Een uniek

exemplaar, rechtstreeks uit het Oosten, of toch de eerste vertaling die ik ervan vast heb kunnen krijgen. Het is niet bepaald wat ze in de zondagsschool zouden aanraden."

William bladerde met een gefascineerde blik vluchtig door de inhoud van de boeken. De verboden kennis en de grensverleggende filosofieën voelden als een intellectueel tegengif voor de verstikkende sfeer in de stad. "Ik neem ze alle drie, Walter," zei hij vastberaden. Walter knikte goedkeurend en met uiterste precisie verpakte hij elk boek apart in dik, bruin papier, zodat de schreeuwerige titels en de controversiële inhoud volledig aan het zicht werden onttrokken. Hij bond er een stevig touwtje omheen.

"Verstandige keuze," mompelde Walter terwijl hij het pakketje overhandigde. "Kennis is het enige wat ze niet in quarantaine kunnen plaatsen. Doe de groetjes nog aan je vrouw van me."

William nam de boeken onder zijn arm en schoof zijn masker weer op zijn plaats. "Zal ik doen, Walter. Tot ziens." Hij stapte de felle Californische zon weer in, zijn vingers stevig om de pakketjes geklemd.

De schemering was inmiddels over de straten van Los Angeles gevallen en in de woonkamer brandden slechts een paar zachte lampen die een warme, gouden gloed over de meubels wierpen. William stapte de voordeur binnen, terwijl Elizabeth languit op de bank lag met Grace als een levende, harige warmwaterkruik tegen haar benen aan.

"Ik heb weer een paar geweldige exemplaren gevonden, Lizzy," zei William met een tevreden glimlach. Hij legde de drie in dik, bruin papier verpakte boeken op de salontafel. "Walter heeft een neus voor dingen die de gemiddelde inwoner van deze stad waarschijnlijk de stuipen op het lijf zouden jagen."

Hij pakte het bovenste boek van de stapel—het werk van Darwin—en begon de verpakking los te scheuren. "Eindelijk wat diepgang in plaats van die eindeloze krantenberichten over de griep." Hij nestelde zich dieper in zijn stoel en was al snel verdiept in de eerste bladzijden.

Elizabeth keek nieuwsgierig naar de overgebleven twee pakketjes. Ze schoof Grace voorzichtig opzij en boog zich voorover om er eentje te pakken. Met beheerste vingers maakte ze het touwtje los en liet het papier ritselend op tafel vallen. De titel op de kaft was mysterieus en de letters zagen er exotisch uit.

Ze sloeg het boek open en fronste. "Samprayogika," las ze zachtjes hardop. Het woord rolde vreemd over haar tong, als een geheim dat ze nog niet mocht kennen. Ze begon te lezen, in de veronderstelling dat het een soort filosofisch traktaat was over de menselijke geest. Maar naarmate haar ogen over de regels gleden, voelde ze hoe de temperatuur in de kamer leek te stijgen.

Haar ademhaling stakte even. De tekst was niet alleen beschrijvend; het was alsof de woorden zelf een tastbare vorm aannamen. Ze bladerde snel een paar pagina's verder, hopend op een meer algemeen hoofdstuk, maar kwam alleen maar meer gedetailleerde instructies tegen die haar verbeelding prikkelden op een manier die ze niet voor mogelijk had gehouden. Nog vijf pagina's verder en ze sloeg het boek plotseling dicht. De klap klonk als een geweerschot in de stille kamer. Haar wangen gloeiden felrood en ze staarde naar de neutrale kaft alsof het boek elk moment in brand kon vliegen.

William keek op van zijn eigen boek, een geamuseerde plooi rond zijn mondhoeken. "Alles in orde, lieverd? Je ziet eruit alsof je zojuist een geest hebt gezien."

Elizabeth slikte even en hield het boek met drie vingers omhoog, alsof ze een gevaarlijk object vasthield. "Will... heb jij de inhoud van dit boek eigenlijk wel gelezen?"

William legde Darwin op zijn schoot en dacht even na. "Goh, ja, vluchtig. Walter liet me de inhoudstafel zien. Het gaat over de verschillen tussen man en vrouw, copulatie, en hoe je op een harmonieuze manier met elkaar moet omgaan... of dat is toch wat ik eruit heb kunnen halen tussen de bedrijven door. Waarom? Je ziet er behoorlijk geschrokken uit."

Elizabeth probeerde haar stem onder controle te krijgen, maar de bloes op haar gezicht verraadde haar. "Het gaat inderdaad over 'copulatie', zoals jij dat zo mooi kan verwoorden, William... Maar het is wel nogal...

expliciet. Ik wist niet dat men zulke dingen überhaupt op papier durfde te zetten, laat staan ze zo gedetailleerd te beschrijven."

William glimlachte mild toen hij haar vuurrode wangen zag. Hij schoof Darwin een stukje opzij en keek haar rustig aan. "Je hoeft het niet te lezen als je het te ongemakkelijk vindt, Lizzy. Er ligt nog een ander boek op tafel dat waarschijnlijk een stuk minder... anatomisch is."

Elizabeth aarzelde. Ze keek naar de mysterieuze kaft en daarna naar William, die met een mengeling van geduld en amusement op haar reactie wachtte. Haar nieuwsgierigheid streed een kortstondig gevecht met haar fatsoen, maar uiteindelijk legde ze het boek met een resoluut gebaar terug op de salontafel. "Misschien is dit inderdaad wat veel voor een gewone dinsdagavond," mompelde ze.

Ze pakte het laatste ingepakte boek, haalde het papier er behendig af en onthulde de essays van Emma Goldman. Ze installeerde zich weer in de kussens van de bank, trok haar benen op en deed alsof ze zich volledig verloor in de radicale teksten. De kamer werd weer stil, op het rustige ademen van Grace en het omslaan van een bladzijde na. Maar terwijl ze haar best deed om de politieke theorieën tot zich te nemen, dwaalden haar ogen onbewust steeds weer af naar de rand van de tafel. Daar lag de *Kama Sutra* in de schaduw, als een zwijgende uitnodiging die ze nog niet helemaal durfde aan te nemen, maar die ze ook zeker niet was vergeten.

Hoofdstuk 3

"Kijk eens even naar mij," zei Elizabeth terwijl ze op haar tenen stond om een glimmende rode kerstbal aan Williams linkeroor te hangen. Ze giechelde toen het ornament zachtjes tegen zijn kaak tikte. Voordat hij kon protesteren, had ze aan de andere kant ook een zilveren exemplaar bevestigd. "Prachtig. Een officier van de kroon, nu met extra glans. Het staat je veel beter dan die stijve legerpet van vroeger." William keek haar met een opgeheven wenkbrauw aan, maar hij deed geen moeite om de ballen weg te halen. In plaats daarvan greep hij een lange, gouden slinger van de stapel op de tafel. Met een behendige beweging draaide hij de slinger twee keer losjes om haar nek, als een glinsterende sjaal.

"Als jij mij in een kerststukje verandert, dan doe ik hetzelfde bij jou," lachte hij. Hij hield de uiteinden van de slinger vast en trok haar zachtjes een stapje dichterbij. "Ik moet zeggen, deze kleur haalt je ogen prachtig op. Veel beter dan die saaie wollen sjaals die je in Londen droeg."

Elizabeth legde haar handen op zijn borst en keek hem plagend aan, terwijl ze probeerde niet te hard te lachen om de bungelende decoraties aan zijn hoofd. "Zeg eens eerlijk, William... ben je me nu aan het versieren?"

William grijnsde en boog zijn hoofd iets naar haar toe, waarbij de rode kerstbal aan zijn oor vrolijk heen en weer zwaaide. "Ik dacht dat ik dat jaren geleden al succesvol had gedaan. Maar blijkbaar heb ik nog steeds een paar glinstertjes nodig om je aandacht vast te houden."

"Oh, je hebt mijn aandacht hoor," antwoordde ze, terwijl ze de gouden slinger om haar nek wat rechter trok. "Al is het maar omdat ik me afvraag hoelang het duurt voordat die bal van je oor valt en in de haard belandt."

"Zolang ik maar een kus krijg voordat de hele boom weer omvalt," zei William. Hij boog zich voorover en gaf haar een zachte, korte kus die precies goed voelde—warm en oprecht, een klein gebaar van de geliefden die ze inmiddels waren geworden.

Grace liep ondertussen kwispelend tussen hen door en snuffelde nieuwsgierig aan de laaghangende takken, wat de boom gevaarlijk deed wankelen. William herstelde zijn evenwicht en keek naar hun gezamenlijke werk. De boom was een beetje scheef en de versieringen hingen nogal chaotisch door elkaar, maar het maakte hen niets uit. Hier, in hun eigen huis, waren ze niet bezig met de etiquette van de adel, maar met het maken van hun eigen tradities.

"Ik denk dat we klaar zijn," concludeerde Elizabeth, terwijl ze de zilveren bal van zijn oor haalde en hem een plekje in de boom gaf. "Al vond ik die oorbellen je eigenlijk wel heel charmant staan."

De vroege ochtend droeg de kille schemering van december met zich mee. Het huis was gehuld in een diepe, bijna tastbare stilte, alsof de wereld buiten nog steeds haar adem inhield voor de onzichtbare vijand die de straten van Los Angeles beheerste.

Voorzichtig, om Elizabeth niet te wekken, wurmde William zich uit de warme deken. Hij keek een moment naar haar om. Ze lag op haar zij, haar ademhaling rustig en gelijkmatig, een pluk blond haar over haar wang gevallen. Op de grond naast het bed schoot Grace alert overeind, haar staart gaf een zacht klopje tegen het tapijt. William legde een vinger op zijn lippen. "Ssst, meisje. Blijf maar liggen," fluisterde hij nauwelijks hoorbaar.

Toen hij opstond en zijn gewicht op zijn linkerbeen zette, schoot er een bekende, zeurende scheut door zijn knie. Een ijskoud aandenken aan de loopgraven van Europa, dat zich vooral in de vroege ochtenduren liet gelden. Hij klemde zijn kaken op elkaar, trok zijn zware, flanellen kamerjas aan en liep op kousenvoeten naar de woonkamer.

De kamer rook naar de dennennaalden van de boom die ze de avond ervoor samen hadden versierd. Een glazen kerstbal ving het schaarse ochtendlicht en herinnerde hem aan Elizabeths lach, aan de warmte van haar lichaam toen hij haar teder had vastgehouden. Hij hield van deze momenten. Hij hield van de rust die zij in zijn getormenteerde geest bracht.

Maar toen zijn blik op de deur naar het bureau viel, veranderde die warmte in een beklemmende onrust.

Daar stond zijn bureau. Of tenminste, de tafel die daarvoor moest doorgaan. Er lagen stapels scripts, omrand met zijn eigen haastige aantekeningen in de marges. Pagina's vol dialogen die nooit hardop zouden worden uitgesproken, scènes die alleen in zijn hoofd bestonden. De stoflaag die op de bovenste vellen lag, voelde als een persoonlijke belediging.

William ging zitten en liet zijn hoofd in zijn handen rusten, zijn gedachten mijlenver weg.

De muren van het gezellige huis begonnen op hem af te komen. De quarantaine duurde nu al drie maanden, en hoewel hij de noodzaak begreep, voelde hij zich langzaam weggwijnen. In Engeland had de oorlog hem gebroken, maar hier, in de chaos en de hitte van de filmstudio's, had hij zichzelf opnieuw uitgevonden. Hij miste de hectiek. Hij miste het sissende geluid van de booglampen, de scherpe geur van cellulose, het geschreeuw van de timmerlieden die decors bouwden en de absolute magie wanneer de camera begon te draaien en hij de controle had over een heel universum.

Hier had hij nergens controle over. Hij was een regisseur zonder set, een officier zonder manschappen, gevangen in een eindeloze zondag. Hij pakte het bovenste script op, sloeg het open en staarde naar de letters, maar de frustratie brandde in zijn borst. Hij wilde werken.

Grace kwam de kamer binnenlopen en legde haar kin op zijn schoot. William zuchtte diep en streelde de hond over haar zachte kop.

"We worden nog gek hier, meid," prevelde hij, zijn blik strak op het raam gericht, smachtend naar de zon die maar niet door de hardnekkige ochtendmist leek te willen breken.

Het zachte ritselen van een ochtendjas verbrak de stilte. Grace hief haar kop op van Williams knie en liet een zacht, instemmend piepje horen toen Elizabeth de drempel van de woonkamer overstapte. Haar haren hingen nog in losse, golven over haar schouders en haar ogen stonden slaperig, maar er zat een milde bezorgdheid op haar gezicht toen ze William zo verloren aan zijn bureau zag zitten.

William keek op. Zodra zijn blik de hare ontmoette, leek de zwaarte in zijn borst onmiddellijk lichter te worden. De schaduwen uit het verleden

en de frustratie over de stoffige scripts weken voor de pure warmte die zij altijd met zich meedroeg.

"Ik vond je niet," zei ze zacht, terwijl ze langzaam naar hem toe liep.

"Ik kon niet slapen, mijn liefste," antwoordde hij, zijn stem nog schor en laag van de ochtend. Hij duwde zijn stoel een stukje achteruit en stak zijn hand naar haar uit.

Elizabeth aarzelde niet. Ze stapte op hem af, wikkelde haar armen om zijn hals en ging teder en vanzelfsprekend op zijn schoot zitten. William sloeg zijn sterke armen om haar middel en trok haar dicht tegen zich aan. Hij begroef zijn gezicht in de holte van haar hals en ademde diep haar vertrouwde geur van lavendel en haar warme huid in.

"Heb je last van je been?" fluisterde ze, terwijl ze met haar slanke vingers zachtjes door zijn haren streek.

"Een beetje," loog hij zachtjes, niet willen toegeven dat het vooral zijn geest was die vannacht had gerammeld aan de tralies van hun quarantaine. Hij kustte haar teder op haar slaap. "Maar nu jij hier zit, voel ik er al niets meer van."

Elizabeth glimlachte en legde haar voorhoofd even tegen het zijne.

"Kom," zei ze, terwijl ze hem een speels klopje op zijn borst gaf. "Als je dan toch zo vroeg op bent, kun je me net zo goed helpen met het ontbijt. Ik sterf van de honger."

William lachte—een geluid dat de laatste restjes van zijn sombere bui definitief verdreef—en hielp haar voorzichtig van zijn schoot overeind voordat hij zelf opstond.

Samen liepen ze naar de keuken, waar de vertrouwde routine van hun ochtend zich ontvouwde. Terwijl William het vuur onder de koffiepot aanstak en de rijke, troostende geur het huis vulde, sneed Elizabeth wat fruit en roosterde ze brood op het fornuis. Ze dekten de tafel, waar de eerste zonnestralen nu eindelijk door de hardnekkige ochtendmist leken te breken.

Ze gingen zitten, lachten om een onhandige beweging van Grace die hoopvol met haar staart kwispelde onder de tafel, en genoten in alle rust van hun warme koffie. Het was een perfect, idyllisch moment van huiselijk geluk.

Ze hadden hun kopjes echter nog niet leeg, of er klonk plotseling een luid, ongeduldig gebonk op de voordeur. Grace stoof blaffend naar de gang terwijl William, nog in zijn kamerjas, de deur opende. Max Silver stond op de drempel, zijn hoed in zijn handen en een brede grijns op zijn gezicht. Hij trok zijn masker af en stak het triomfantelijk in de lucht. "Gooi die maskers maar in de open haard, De Vere! We gaan weer aan het werk!" riep Max enthousiast.

William bleef even stokstijf staan, de woorden drongen langzaam tot hem door. De studio's, die maandenlang als verlaten kerkhoven achter hoge hekken hadden gelegen, kwamen weer tot leven.

"Het werd, verdomme, tijd," flapte William eruit. Hij balde zijn vuist en een brede glimlach brak door op zijn gezicht. "Zo halverwege een productie stilleggen is toch maar niks. Ik begon al te vergeten hoe een camera eruitzag."

Elizabeth, die met een kop thee vanuit de keuken kwam aanlopen, bleef in de deuropening staan. Ze hoorde de woorden van haar man en kon een glimlach niet onderdrukken. De William die ze in Londen had ontmoet, zou nooit hebben gevloekt in het bijzijn van een gast, laat staan met zo'n rauw, Amerikaans accent. Hij begon woorden als 'production' en 'set' op een manier uit te spreken die meer weg had van een rasechte inwoner van Los Angeles dan van een Britse aristocraat. Het stijve harnas van de graaf was definitief vervangen door de passie van een filmmaker.

"Betekent dit dat je morgen al op de set wordt verwacht, Max?" vroeg ze.

"Morgenochtend om zes uur beginnen we te filmen dus nu moeten we dringend de set in orde zetten," antwoordde Max, terwijl hij zijn hoed op de kapstok hing. "We willen de verloren tijd inhalen. We hebben een achterstand van bijna drie maanden en het publiek schreeuwt om nieuwe beelden."

William liep al onrustig heen en weer door de kamer. Hij begon direct te praten over lichtinval en de scènes die ze nog moesten draaien, waarbij hij termen gebruikte die Elizabeth amper kon volgen.

"Ik moet mijn aantekeningen vinden," zei William, terwijl hij Elizabeth in het voorbijgaan een snelle kus op haar wang gaf. "En mijn goeie schoenen. Elizabeth, waar zijn die verduivelde scripts gebleven?" Ze schudde lachend haar hoofd. "Ze liggen precies waar je ze hebt neergelegd, Will. Op je bureau, onder de stapel kranten."

Ze zag hoe hij met een hernieuwde energie naar zijn werkkamer bewoog. De stilte in huis was officieel voorbij, en hoewel ze haar eigen leerlingen nog steeds moest missen, was ze oprecht blij voor hem. Max leunde tegen de deurpost en keek Elizabeth met een schuin hoofd aan. "Zeg eens, Elizabeth... nu we toch alles weer opstarten en de studio's schreeuwen om nieuwe gezichten, ben je echt nog steeds niet van gedachten veranderd over die screentest? Je hebt de uitstraling, en laten we eerlijk zijn, de camera zou van je houden."

Elizabeth lachte en schudde beslist haar hoofd terwijl ze de lege theekoppen op een dienblad zette. "Nee, Max, echt niet. Ik waardeer het compliment, maar mijn plek is niet voor een camera."

"Jammer," zuchtte Max met een gespeeld teleurgestelde blik. "Je zou een fortuin kunnen verdienen. De mensen willen na al die ellende schoonheid en drama zien."

"Geld is niet alles," antwoordde ze kalm. "Ik geef veel liever les. Er is voor mij niets mooiers dan een klaslokaal vol nieuwsgierige kinderen. Kennis doorgeven, die vonk bij een leerling zien overslaan wanneer ze iets nieuws begrijpen... dat is mijn passie. Daar haal ik veel meer voldoening uit dan uit het herhalen van ingestudeerde regels voor een lens."

William, die inmiddels zijn scripts had gevonden en ze stevig onder zijn arm klemde, keek even op en glimlachte trots naar haar. Hij hield van deze vastberadenheid in haar. Het was precies die onafhankelijkheid die hij in Los Angeles zo in haar was gaan waarderen; ze was niet langer de vrouw die enkel de schaduw van haar echtgenoot volgde. "Laat haar maar, Max," zei William terwijl hij zijn jas aantrok. "De stad heeft al genoeg actrices die beroemd willen worden, maar goede leraren zijn zeldzaam. En geloof me, als Elizabeth eenmaal haar roeping heeft gevonden, krijg je haar niet meer van haar koers af."

Max hief zijn handen in de lucht als teken van overgave. "Duidelijk. De schoolbanken winnen het van de filmsets. Maar mocht je je ooit bedenken, Elizabeth, de deur van de studio staat altijd voor je open." "Dat is vriendelijk, maar ik bereid liever mijn lessen voor," grapt Elizabeth terwijl ze de heren richting de voordeur begeleidde. "Veel succes vandaag, heren. Probeer de wereld tenminste een beetje te vermaken nu de oorlog voorbij is."

Terwijl de mannen naar buiten stapten en de straat weer tot leven kwam, voelde Elizabeth een diepe tevredenheid. Ze keek uit naar de dag dat zij ook haar tassen kon pakken om weer voor een bord te gaan staan, in plaats van thuis te wachten op het einde van een quarantaine. Zodra het geluid van de weggrijdende auto was weggestorven, keerde de rust terug in het huis. Elizabeth verzamelde de boeken van de salontafel. Darwin en Emma Goldman kregen hun plekje in de kamer die ze tot 'de bibliotheek' hadden gedoopt. Het was een praktische ruimte met twee bureaus en muren die bijna volledig schuil gingen achter houten planken volgestouwd met literatuur, medische handboeken en scripts.

Toen ze de boeken op hun plaats schoof, viel haar oog direct op de rug van de *Kama Sutra*. Daar stond het, onschuldig ogend, tussen een werk over plantkunde en een dichtbundel. Ze liet de top van haar vinger over de rand van de kaft glijden en voelde een bekende tinteling. Ze trok haar hand snel terug en liep vastberaden naar de gang.

Bij de deuropening bleef ze echter staan. Ze keek over haar schouder naar de lege kamer en beet op haar lip. Waarom voelde ze zich nog steeds als een ondeugend schoolmeisje dat iets deed wat niet mocht? In Los Angeles was ze een volwassen vrouw, een lerares, de partner van een filmmaker. Ze draaide zich om, liep met ferme passen terug en keek met grote ogen naar het schap.

Haar blik rustte opnieuw op de verleidelijke rug van het boek. Ze vroeg zich af of William het stiekem al helemaal uit had. Hij had gezegd dat hij het slechts vluchtig had bekeken, maar ze kende zijn nieuwsgierigheid. Ze reikte naar de kaft, haar vingers trilden licht terwijl ze het leer aanraakte. Ze stelde zich voor hoe ze daar in de grote zetel zou zitten,

de directe woorden absorberend, maar de gedachte alleen al deed haar hart in haar keel bonzen.

De vrouw die ze hier in Amerika aan het worden was, wilde alles weten, maar op dit moment won de onzekerheid het van haar nieuwsgierigheid. Wat als ze dingen las waar ze nog niet klaar voor was? Wat als haar eigen verbeelding haar zou overweldigen? De vrijheid van Los Angeles voelde soms nog als een te groot kledingstuk dat haar niet helemaal paste.

Met een zachte zucht trok ze haar hand definitief terug. Ze schoof de *Kama Sutra* weer recht, tot de rug precies gelijk liep met de andere boeken, alsof ze daarmee ook de onrust in haar hoofd weer op een rij kon zetten. Ze was nog niet de onbevreesde vrouw die ze wilde zijn, maar voor vandaag was dat genoeg. Ze draaide zich om en verliet de kamer, terwijl Grace onverstoorbaar op de mat bleef liggen.

Zodra William het studiocomplex binnenstapte, werd hij overspoeld door een opwindende chaos die hij bijna was vergeten. De rustige, ingehouden sfeer van hun huis in de afgelopen maanden maakte plaats voor een bruisende energie. Overal renden mensen rond met houten panelen, rollen kabels en zware kostuums. Het geluid van timmerende bouwvakkers die nieuwe decors in elkaar zetten, mengde zich met de luide instructies van regisseurs die door megafoons schreeuwden.

"De Vere!" brulde Max Silver vanaf de andere kant van de studio. Hij stond midden in een groep mannen die probeerden een zware camera op een houten platform te tillen. "Houd die scripts niet alleen vast, gebruik ze! We draaien morgen al de eerste scène van hoofdstuk vier." William voelde de adrenaline door zijn aderen schieten. Hij klemde zijn stok onder zijn arm en liep met een vastberaden tred naar de set, waarbij hij behendig een groep werklieden ontweek. "Geen paniek, Max! We vinden er wel wat op," riep hij terug.

Het was overweldigend. Er waren lampen die fel brandden en technici die vloekend probeerden de belichting goed te krijgen. Na maanden van stilte voelde de herrie bijna als een fysieke aanval, maar tegelijkertijd voelde hij zich meer levend dan ooit..

"Oké, luister naar me!" riep William terwijl hij tussen de decorstukken door manoeuvreerde. "We hebben drie maanden verloren tijd in te halen. Ik wil actie, ik wil emotie, en ik wil verdomme dat die camera morgen blijft draaien tot de film op is! We maken hier geen zondagswandeling door het park, we maken geschiedenis!"

De crew reageerde met een mix van vermoeide zuchten en hernieuwde energie. William was vergeten hoe vermoeiend het werk kon zijn, hoe de druk om te presteren op zijn schouders kon liggen, maar hij wist hij dat hij nergens anders liever wilde zijn.

Hoofdstuk 4

"Je ziet eruit alsof je een veldslag plant met een pollepel," zei Elizabeth terwijl ze William hielp de lussen van de schort achter zijn rug vast te knopen. Het kledingstuk was hem veel te klein; de kanten randjes aan de zoom staken koddig af bij zijn brede schouders en de opgerolde mouwen van zijn hemd. Hij zag er volkomen misplaatst uit in de kleine keuken, als een officier die per ongeluk in de barakken van de keukenploeg was beland.

"Koken is simpelweg een kwestie van logistiek en tactiek, Lizzy. Hoe moeilijk kan het zijn?" antwoordde hij dapper, hoewel hij met een wantrouwige blik naar een bos peterselie staarde alsof het een gecamoufleerd vijandelijk obstakel was. "Als ik een compagnie door de modder van Vlaanderen kan loodsen, moet een driegangenmenu voor oudjaar ook wel lukken."

Het bleek echter een grotere uitdaging dan de strategieën van het opperbevel. Binnen het half uur zat er meer bloem op zijn voorhoofd dan in de kom. Hij probeerde met uiterste concentratie een ui te snipperen, waarbij hij zijn tong lichtjes uit zijn mondhoek liet steken.

"Deze uien gebruiken chemische oorlogsvoering," bromde hij terwijl hij met de achterkant van zijn hand een traan wegveegde, wat resulteerde in een grote witte veeg op zijn wang.

Elizabeth nam lachend de leiding over de dampende pannen over en schoof hem een zware aardewerken kom met dikke room en een garde toe. "Hier, maak jezelf nuttig met iets dat niet terugvecht. Kloppen tot het stijf is. En niet stoppen, anders hebben we straks boter in plaats van dessert."

William zette zich met bijna militaire precisie aan de taak. Hij klemde de kom tegen zijn middel en begon ritmisch te kloppen. De spieren in zijn onderarm spanden zich aan en hij leek de garde met dezelfde intensiteit te hanteren als zijn sabel van weleer. "Ik voel de weerstand toenemen," rapporteerde hij na enkele minuten, terwijl hij de voortgang van de room inspecteerde alsof het een naderende troepenmacht was. "De vijand begint dikker te worden."

Eindelijk hief hij de garde triomfantelijk in de lucht. "De missie is geslaagd! Kijk maar." Een stevige, witte toef bleef keurig aan de ijzeren draden hangen. Hij lachte breed, zichtbaar trots op zijn culinaire overwinning. Maar terwijl hij de klopper naar zijn mond bracht om de restjes eraf te likken, maakte hij een iets te enthousiast gebaar. Een flinke, zware klodder slagroom gleed van de garde en viel langzaam naar beneden.

Het belandde precies op zijn borst, in de v-vormige opening van zijn hemd waar de bovenste knoopjes los stonden en de schort ophield. William bevroor. Hij keek naar beneden naar de witte vlek die langzaam over zijn warme huid begon te glijden. "Verdraaid," mompelde hij. Hij wilde al naar een gestreepte handdoek reiken om de room weg te vegen voordat het zijn hemd zou besmeuren, maar Elizabeth was hem voor.

"Niet doen," zei ze beslist. Ze stapte op hem toe en legde haar hand stevig op zijn pols om hem tegen te houden. Hij liet de garde weer in de kom zakken en bleef onbeweeglijk staan, zijn blik nu volledig op de hare gericht. De humoristische sfeer van de mislukte kookles veranderde in een oogwenk; de ruimte tussen hen leek kleiner te worden terwijl de geluiden van de pruttelende potten op de achtergrond vervaagden.

Elizabeth boog zich naar voren. Ze kon de warmte die van zijn lichaam afstraalde voelen. Met haar ogen op zijn gezicht gericht, drukte ze haar lippen tegen zijn huid en likte de zoete slagroom langzaam en bedachtzaam op. Ze voelde hoe hij een diepe ademteug nam en hoe zijn borstkas onder haar lippen op en neer ging. Er was geen haast bij; ze nam de tijd, genietend van de combinatie van de koele room en zijn warme huid.

Toen ze weer omhoog keek, zag ze dat de speelse twinkeling in zijn ogen was vervangen door een diepere, meer dwingende blik. William pakte haar gezicht tussen zijn handen—waarbij hij een klein spootje bloem op haar andere wang achterliet—en boog zich naar haar toe. De pannen op het vuur werden op slag onbelangrijk. Elizabeth verbrak de kus net lang genoeg om de vuren af te zetten, zijn hand vast te

pakken en hem resoluut mee te trekken, weg van de chaos van bloem en onafgemaakte gerechten.

"Dat dessert kan wel even wachten," zei ze met een stem die geen ruimte liet voor discussie. William lachte zacht, trok de schort over zijn hoofd om het achteloos op een stoel te werpen en volgde haar zonder een woord te zeggen naar de slaapkamer.

De klok op de schouw tikte gestaag richting de twaalf, het enige geluid dat de stilte in de kamer verbrak nu de pannen in de keuken waren afgekoeld en de resten van hun verlate diner op de tafel stonden. William reikte naar de fles champagne die in een emmer met smeltend ijs stond. Hij trok de kurk er met een beheerste beweging uit.. Hij schonk de glazen vol en gaf er een aan Elizabeth, die met opgetrokken knieën in de zetel zat, haar blik gericht op de wijzers van de klok. Toen de eerste slag van middernacht door het huis galmde, stond William op. Hij bood haar zijn hand aan en hielp haar overeind. Ze liepen samen naar het grote raam dat uitkeek over de donkere straat. In de verte begonnen de kerkklokken van Los Angeles opnieuw te luiden.

"Op 1919," zei William, terwijl hij zijn glas tegen dat van haar tikte. Het kristal gaf een heldere, zuivere klank. "Op een jaar waarin we geen kranten meer hoeven te lezen voor overlijdensberichten van het front." Elizabeth keek naar de weerspiegeling van hun gezichten in het glas van het raam. Ze zag er anders uit dan de vrouw die een aantal jaren geleden in Londen een contract had getekend. Er zat meer kleur op haar wangen en haar blik was zachter, zekerder. "En op een jaar zonder de angst voor elke ademteug," voegde ze eraan toe. "Op een jaar waarin de maskers mogen afvallen en de scholen weer opengaan." Ze dronken van de koude, bruisende wijn. William zette zijn glas op de vensterbank en sloeg zijn armen om haar heen. Hij trok haar stevig tegen zich aan en rustte met zijn kin op haar kruin. Buiten bleven de straten leeg en de huizen donker, maar hier binnen voelde het alsof de wereld eindelijk weer een beetje was rechtgetrokken. Elizabeth draaide zich in zijn armen om en keek hem aan.. Ze boog zich naar voren en kustte hem.

"Gelukkig nieuwjaar, Will," zei ze zacht tegen zijn lippen.

"Gelukkig nieuwjaar," antwoordde hij, terwijl hij haar nog even stevig vasthield voordat ze samen de laatste kaarsen in de kamer doofden.

Hoofdstuk 5

De euforie van hun bescheiden nieuwjaarsviering, waarbij ze met champagne hadden geproost op een jaar zonder oorlog en zonder ziekte, verdween als sneeuw voor de zon toen de voordeur die middag met een doffe klap dicht viel. William liep de woonkamer binnen, maar hij had niet de vrolijke uitdrukking van de afgelopen week. Hij smeet zijn pet op de bijzettafel en liet zich in zijn fauteuil vallen zonder zelfs zijn jas uit te trekken.

Elizabeth keek op van haar bureau. "Will? Wat doe je nu al thuis?" "Het ligt weer plat, Lizzy. De hele verdomde boel," zei hij, zijn stem schor van frustratie. Hij wreef vermoeid over zijn gezicht. "We waren net begonnen aan de grote buitenopnames. De belichting was perfect, de acteurs zaten eindelijk in hun rol... en toen begon de helft van de crew te hoesten alsof hun longen eruit kwamen."

Hij keek naar zijn handen, die licht trilden. "Max heeft de opnames gestaakt. Hij had geen keus. De visagiste is vanmorgen ingestort en de hoofdrolspeler zag zo wit als een laken. Het is die verduvelde derde golf waar de kranten over schreven. We dachten dat we erdoorheen waren, maar het monster is gewoon teruggekomen om de rest op te halen."

Elizabeth stond op en liep naar hem toe. Ze legde haar handen op zijn schouders en voelde hoe gespannen zijn spieren waren. "Is Max ook ziek?"

"Nog niet, maar hij vloekte hard genoeg om de hele studio te laten trillen," antwoordde William met een zwakke glimlach. "Hij zei dat we in quarantaine moeten blijven tot de ziekenboeg weer leeg is. Het voelt als een slechte grap, Elizabeth. We hebben de wapenstilstand gevierd, we hebben geproost op 1919 als het jaar van de wederopstanding, en nu zitten we weer achter slot en grendel."

Hij keek de kamer rond, langs de muren die hem de afgelopen maanden zo nauw hadden ingesloten. De frustratie van een man die eindelijk zijn passie weer had teruggevonden om die vervolgens weer door zijn vingers te zien glijpen, was duidelijk zichtbaar. "Ik ben het beu om te wachten. Ik ben het beu om bang te zijn voor een